

L'APUNT

Aquell fil que un dia s'ha de trencar

Jordi Panyella

Hi ha un fil molt prim i encara més llarg, però sobretot és molt prim, tant que perdent-se com es perd enllà, enllà, sembla invisible. I diríeu que és una cosa tan feble que sembla voler trencar-se a cada estrebada que clava per seguir fugint encara més enllà. I a un extrem, un adolescent, aquell fill abans conegut que ara s'escullanguex i es difumina mentre no deixa d'allunyar-se

d'un món que se li ha fet sobtadament estrany, buscant-se tan lluny de casa com sigui possible, tan amunt que sent vertigen. Fins que un dia el fil es trenca, aquell fil que irremeiablement cal trencar, es trenca, i de cop i volta s'esfuma el paisatge sideral i tot torna a ser terrenal. Recollit el fil no torna mai el fill, que apareix l'home, la dona, la vida nova i plena.

Michele Serra Escriptor. Autor d'‘Els escarxofats’

L'escriptor italià Michele Serra ha estat aquesta setmana a Barcelona per promocionar el seu llibre 'Els escarxofats' ■ QUIM PUIG

L'italià Michele Serra ha agafat de model els seus quatre fills—dos de seus i dos de la seva dona—per crear el personatge de l'adolescent d'‘Els escarxofats’, un retrat, escrit amb tendresa i ironia, de les relacions frustrades entre un pare i un fill adolescent que està arrasant a Itàlia. Així com l'adolescent del llibre és una barreja dels seus quatre fills, el retrat del pare és ell en estat pur. ‘Els escarxofats’ arriba ara en català publicat per La Campana.

És terrible. Els adolescents avui tot el dia fan *selfies*. Em prenc una aigua, clac, foto. Vaig pel carrer, clac, foto. Saludo una amiga, clac, foto. I la pengen perquè tothom ho vegi. És el culte a ells mateixos. L'obsessió pel jo és un gran problema.

Al llarg del llibre el pare vol portar el fill d'excursió. Li vol ensenyar la bellesa, el vol redimir de la vida que duu, que se li escapa pel fet d'estar sempre escarxofat. Està disposat a pagar-lo.

El pare no sap què fer. Jo, com a pare, el que més vull és transmetre als meus fills l'amor per la bellesa, l'amor per la vida. I quan els veiem escarxofats sense fer res, enviant tot el dia sms... ens ve aquesta ansietat, aquest patiment, de pensar si el nostre fill no arribarà mai a disfrutar d'un paisatge, d'un llibre, d'una conversa... de la bellesa. Aquesta és l'autèntica por.

I la comunicació?

L'adolescència sempre ha estat complicada i la comunicació amb els pares és un clàssic. Però ara tot és més complicat perquè viuen en un món virtual, perpètuament enganxats a les màquines, als Ipads, que els fan perdre la noció de la realitat. El drama és que, a diferència del que ens havia passat a nosaltres, ara els fills no viuen en el mateix planeta que els pares, viuen en una altra dimensió. No se sap on són. Són autistes i nosaltres no sabem com despertar-los.

Vostè parla que hi ha una 'solució final' orquestrada que preveu la transformació dels éssers humans en 'idiotes totals'.

Expresso una por vertadera de fins a on ens durà aquesta societat de consum, aquesta bogeria. Quan veig un jove que no es motiva per res però és capaç de fer tres hores de cua en una botiga per comprar una dessuadora de moda perdo la confiança en el futur. Em fa por.

Al final del llibre deixa una porta oberta a l'esperança.

Sí, al final del llibre el fill adolescent acaba fent l'excursió amb el seu pare, sols. I el pare descobreix que, finalment, el seu fill somriu i és feliç enmig de la bellesa, i que ha crescut i és autònom, que és l'única preocupació i l'única cosa que vol un pare. ■

“Estem massa a sobre dels nostres fills”

EGO • “L'obsessió pel jo és el gran problema dels adolescents, que es fan fotos tot el dia i les pengen” **DESENDREÇATS** • “Es dutxen tres cops al dia però tenen l'habitació bruta” **VIRTUALS** • “No viuen en aquest planeta”

Mireia Rourera
BARCELONA

Tothom que tingui un adolescent a casa quedarà tocat amb aquesta història, que va més enllà de la relació d'un pare amb el seu fill. *Els escarxofats* és un dibuix cru i dramàtic però irònic —i divertit— dels pares d'aquesta generació que no han sabut “pronunciar un no” als seus fills i d'uns fills enganxats a les noves tecnologies i egocèntriques que, tot i que es dutxen tres cops al dia, tenen piles de mitjons bruts enmig de l'habitació. Són els fills que vi-

uen perpètuament escarxofats.

Vivim, diu vostè, l'anòmala època en què 'els joves dormen i els vells treballen'. L'adolescent protagonista és una síntesi dels seus fills. El pare és vostè?

Sí, el pare s'assembla molt a mi, a molts pares que no hem volgut o no hem pogut ni sabut ser autoritaris. Pel meu pare ser autoritari era natural. Tenia una idea molt precisa de la moral, de l'ètica i de l'ordre. Però jo no. Per mi és difícil fer veure que seré un pare que dóna ordres. Alguna cosa sí que dic: no matar, no robar... però és poc. Això és important però no suficient. El pare

d'aquest llibre el que vol és transmetre als fills l'amor per la vida, per la bellesa, no les taules de la llei. Aquest és el problema. També pequem d'estar-los massa a sobre. Els nostres pares no estaven tan pendents de nosaltres, tot el dia a reunions a l'escola i controlant-nos tant.

Vostè dibuixa un pare confús.

Un pare confús, imperfecte i contradictori, esquizofrènic. Que passa de la ràbia a la impotència. Els pares que m'escruien em diuen que s'hi reconeixen.

El mòbil, el desordre, el culte a ells mateixos...

m'agradaria saber si hi ha algun aliment o alguna cosa per augmentar el pit. “Hola, fa temps que em veig molt grassa, amb una panxa enorme. Tothom em diu que se me n'anirà quan faci el canvi, però no sé si creure'm-ho.”

Adolescents.cat té al mercat dos llibres que són superèxits des de fa dos anys i un programa diari als 40 principals. Els joves, hi confien. ■